

Đà Lạt Đà Lạt Ơi

Tôi thừa thật với anh, tôi thừa thật với chị: Tôi một lòng chung thủy yêu-đà-lạt-vô-cùng.

Tôi là một người dưng đến Đà Lạt lúc nhỏ nhưng mãi mãi tôi nhớ nếu xa lìa nơi đây!

Năm thứ ba mươi hai...tôi xa Đà Lạt, biệt! Tôi xa luôn nước Việt. Tôi thành người tha hương...

Nguyễn Du viết Đoạn Trường, mười lăm năm, mà khóc, tôi đi con đò dọc...ngang qua Thái Bình Dương!

Trời ơi là đoạn trường, Tân Thanh thành Hành Khúc! Tôi ngậm, nuốt tủi nhục, tôi còn gì? Bơ vơ!

Tôi quyết định làm thơ...dẫu tôi mờ con mắt. Lịch sử từng trang lật, thấy gì? Nước mắt thôi!

Anh, Chị, tha cho tôi...đoạn trường dài vô tận! Chúa tạo ra trái đất có lẽ vì...Việt Nam?

Đã bốn mươi ba năm...Đà Lạt tôi trống trải: những rừng thông như mái che thành phố...còn đâu?

Con người làm nương dâu? Con người làm ra bể? Cuộc bể dâu là thế? Đà Lạt Đà Lạt ơi!

Ai có đứng ngó trời hứng giùm tôi giọt lệ! Ai có còn muốn kể, kể đi chuyện ngày xưa...

Một Đà Lạt mộng mơ...*Ai lên xứ hoa đào đừng quên mang về một cành hoa...*Hoa bây giờ, nhân tạo! Hoa bây giờ là máu...Hoa bây giờ, bướm đâu?

Con bướm trên đồng dâu đã rời đôi cánh lụa...Con ong hết nhảy múa: bầu mật vỡ từ tim...

Trần Văn Lệ